

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЛОВЕЦЪТ НА СПОМЕНИ

Част 7 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Магьосникът се появи изневиделица и я стресна, въпреки че очакваше появата му. До един момент в разхвърляната ѝ стая нямаше никой, а след миг вече помещението се изпълни със сухия шум от веещото се на плащите му наметало, което се носеше като че ли самостоятелно от собственика си и живееше свой живот.

— Ти ли си Мишел? — попита магът. Чашите в бюфета потрепериха от плътния му глас, който сякаш бе побрал мъдростта на викове и хилядолетия.

— Да... — промълви жената. Вече не беше сигурна дали наистина се нуждае от услугите му. Този човек я плашеше. Очите му... всъщност това беше най-странното и най-плашещото в него — те не спираха да играят нито за миг, постоянно променяха цвета си от тъмносин на зелен, после кафяв, после стоманеносив, след това някаква багра, за която човешкият език още не бе измислил думи... А вътре в зениците му сякаш се спотайваше нещо — нещо, което само чакаше удобния момент, за да излезе на бял свят и да започне да вилнее. Мишел преглътна.

— Защо млада жена като теб ще има нужда от Ловец на спомени? — проговори след доста проточила се пауза магьосникът.

— Н-н-н... не мисля, че има смисъл да обсъждам това с вас — изрепчи се Мишел... може би за да прикрие колко е уплашена в действителност.

— Напротив, мила. За да уловиш един спомен и за да го унищожиш, първо трябва едва ли не да поживееш с него, да дишаш с неговия ритъм, да допреш ухо до сърцето му, за да опознаеш пулса му... даже да му се обясниш в любов, за да приспиш бдителността му... и когато това стане — да му прережеш гърлото!!!

Магът удари с юмрук по масата. Пепелникът (както и сърцето на Мишел) подскочи от прорязалия вечерната тишина звук.

— Не се плаши от мен — продължи монолога си магьосникът. — Не аз съм твоят враг — това трябва да е първата и единствената мисъл в главата ти в този момент. Врагът — това са спомените ти. Този враг бавно, но сигурно изяжда сърцето и мозъка ти като трупен червей, хранещ се с мъртва плът. Най-страшното е, че не можеш да го видиш, за да го размажеш с чехъл като нахална хлебарка, която е станала толкова нагла, че идва при теб и вдига скандал защо хладилникът е празен. Това е врагът... а аз съм този, който мога да го унищожа. Аз

съм единственият останал Ловец на спомени във всички светове... и в момента съм единственият ти приятел и съдружник — запомни това, ако обичаш, и престани да трепериш като подгонена от псета лисица. Впрочем, забравих да ти се представя — казвам се Тери Сторн.

Мишел учудено вдигна очи, като за момент забрави дори страха си. Тери Сторн!? Легендарният магьосник, който, както гласяха слуховете, навремето за малко да унищожи един от световете, в които бил, заради...

— Даже не си го и помисляй!!! — изгърмя гласът на мага. В очите му гореше ален пожар. Беше страшен.

— Толкова нескопосано мислиш, че сякаш го каза на глас... — продължи той с малко по-спокоен тон. — Не се притеснявай — нямам намерение да чета мислите ти. Просто наистина сякаш го чух с ушите си... никак не можеш да контролираш мозъка си, жено... ъ-ъ-ъ, извинявай — Мишел. Що се отнася до онези проклети слухове... ами-и-и, нека кажем, че бяха доста преувеличени... и пуснати от един пишман-трубадур, който през целия си живот не виждаше друго, освен това, което го интересува лично... и което му изнася. Така, стига за това, ако обичаш. Да се съсредоточим върху твоя проблем. Говори!

Независимо от страха, сковал цялото ѝ тяло, на Мишел някак си бе останала неизвестно откъде силица, за да задвижи с труд гласните си струни:

— Преследва ме спомен за бившия ми съпруг. Бях толкова влюбена в него... или тогава поне си мислех, че съм влюбена... че ми липсва страшно... по-лошо е и от кошмар, понеже знаеш, че кошмарът рано или късно ще свърши и ти ще се събудиш... а от това събуждане няма... и няма край... постоянно мисля за него... помня го как загина при един дуел... би се за мен... и противникът му го прониза...

— Продължавай, Мишел — кимна магът. Сега очите му бяха черни... и дълбоки... като бездна, в която просто потъваш, без да се съпротивляваш, понеже знаеш, че спасение няма... Мишел усети как се унася в подобие на транс.

— Обичаше ли го наистина? — изведнъж отсече магьосникът.

— Не... липсва ми, понеже бях свикнала с него... с вечните му обиди... със собственическото му чувство... с пародията му на любов... — Думите се лееха от устата ѝ противно на желанието ѝ.

Изведнъж в ъгъла на стаята започна да се материализира някаква сянка.

— Не спирай да говориш!!! — прогърмя гласът на мага. — Какво си спомняш за него?

— Помня... помня... помня как се запознахме... аз бях малка и исках да избягам от родителите си, а той беше истински воин... нищо, че неговите другари по оръжие не го обичаха... че го наричаха Мухльоето... мисля, че тогава се влюбих за пръв път... просто тогава още не знаех, че жената никога не обича... а само привиква повече или по-малко с даден човек... не знаех, че не мога да обичам... а той го знаеше...

Сянката се приближаваше заплашително. По-късно, когато Мишел си припомняше случката с най-малките подробности, въпреки усилията ѝ не можеше да се сети за мига, когато магьосникът атакува. Той се изправи като светкавица, отметна наметалото си и протегна ръце напред. Сянката се дръпна уплашено, но вече бе късно. В стаята сякаш влетя вихър. Дългата коса на мага се вееше като конска грива по време на бесен галоп, жилите по ръцете му бяха изпънати в неистово напрежение, по високото му чело се стичаха едри като сълзи капки пот, а очите му... този път бяха тъмновиолетови и в тях бушуваха хилядолетни бури.

Всичко свърши също толкова неочаквано, както и започна. За миг сянката проблясна с кървавочервен пламък, след което изчезна с миниексплозия. Чашите в бюфета нададоха последен кристален писък, преди да избухнат като неспособно да задържа огромната си любов сърце. Магьосникът се строполи на стола. Изглеждаше грохнал. За пръв път, откакто той бе прекрачил прага ѝ (ако въобще при магьосници може да се говори за такива тривиални неща като „прекрачване на праг“...), Мишел усети всяка една от (според слуховете) над седемте хиляди години, които тежаха на раменете му.

Това продължи не повече от миг. След това Тери Сторн, Вечният Човек, Ловецът на спомени, надигна глава и очите му проблеснаха със същия онзи присмехулен пламък, който Мишел бе забелязала още при запознанството им.

— Това е, девойко. Споменът е вече минало. Не мисля, че повече ще те притеснява... понеже в някои случаи спомените са твърде издръжливи... но това се отнася само за добрите спомени... Лошите,

какъвто бе и твоят случай, много лесно се поддават на унищожение... само че трябва да знаеш какво трябва да правиш и най-важното — да ИСКАШ да го направиш.

— Благодаря ти... — Устните ѝ бяха пресъхнали, в гърлото ѝ сякаш някой бе сипал поне половин тон пясък, но тя някак си успя да произнесе тези две думи с толкова топлина, че чак магът се смути. — Мога ли да ти се отблагодаря по някакъв начин...? — Искрено се надяваше той да не поиска секс от нея, както (или поне така ѝ се струваше, въпреки че понякога си мислеше дали не е прекалено самоуверена в себе си) искаха девет десети от мъжете около нея.

Явно пак бе мислила „прекалено високо“, така да се каже, понеже магьосникът се усмихна. Беше толкова странно да видиш човешки жест и човешка топлина у някой, който преди броени мигове ти се е струвал свръхестествено същество, че Мишел се засмя на свой ред.

— Успокой се, Мишел... Не поглеждам жени от близо пет хиляди години — каза той след кратко мълчание.

Тя отвори широко очи, готова да зададе логично следващия въпрос, но той отново я изпревари:

— Не, не съм нито обратен, нито ми тежат годинките. Има... има някои неща, които ме тревожат... притесняват ме насън и наяве... но не мисля да ти пълня главата с глупости. Не ти трябва да знаеш. Важното, комичното — и трагичното, поне от моя гледна точка — в случая е, че АЗ, Ловецът на спомени, не мога да помогна на самия себе си.

По дяволите! Трябваше някак си да скрие мислите си от него! Ето пак — точно си помисли колко странно е, че явно дори и маговете имат чувства, когато той заговори:

— Да, Мишел... все пак и ние някога сме били хора. Магьосникът... това е странно същество. Той е започнал живота си като обикновен човек... дишал е като всички, спял е, сънувал е... обичал е понякога... и точно загубата на тази любов го е тласнала към света на магията. Понеже — ти не знаеш, понеже никога не си обичала, и никога няма и да обичаш — след загубата на любов у теб се появява огромна дупка, празно пространство, което не може да бъде запълнено с нищо, което заплашва да те погълне изцяло и да те превърне в част от Нищото... Ето затова хората стават магьосници —

те просто търсят в магията начин да се отърват от празнотата, да избягат в друг свят или в други светове... да обикалят по различни земи, да унищожават дракони, да спасяват принцеси, да шият разпокъсаните дрипи на Пространството и Времето, когато това се налага... с две думи, да се занимават с нещо, за да отвличат мозъка си, за да не експлодира от болка. В някои случаи обаче тъжното е, че не винаги се успява...

Той вдигна ръце, събра дланите си, след това ги раздалечи на около половин метър. Между тях се появи сияещият образ на млада жена.

— Това е моят спомен, Мишел. Това е моята болка, моето страдание вече и аз не знам колко хилядолетия, моята вина и моята непростима грешка. За жалост обаче, както вече ти казах, аз съм единственият Ловец на спомени. На нито един свят от всички, на които съм бил, не съм срещал колега, събрат по жезъл, който да може да ми помогне. Може би ти ще имаш по-голям късмет от мен... някой ден, както вървиш по улицата, ще се сблъскаш очи в очи с някой като мен... Затова именно аз обикалям реалностите като скитник, помагам на всички, които имат нужда да се избавят от някакъв спомен... а в замяна ги моля винаги за едно и също нещо. Не за пари, за дрехи или храна — един магьосник няма нужда от подобни неща. Не — аз ги моля за услуга, както ще помоля и теб днес: ако някой ден — след седмица, година или десет — срещнеш друг Ловец на спомени, спомени му за мен и кажи, че имам огромна нужда от помощ. Той ще ме намери, няма начин — един Ловец на спомени винаги усеща къде, на кой свят и в кой град, някой се нуждае от него. А и все пак репутацията върви преди мен — той се усмихна горчиво — и всички знаят къде да открият Тери Сторн: в кръчма „Зелената котка“, разбира се...

Мишел така и не разбра кога старият магьосник си бе тръгнал. Отиде си така, както се и появи: в един миг бе тук, а в следващия вече го нямаше. Само пламъчето на свещта леко се полюшваше насамнатам от полъха, предизвикан от косата му, завихрила се при обръщането му към вратата.

Тя щеше да го забрави, разбира се. Всички забравят магьосниците, когато вече нямат полза от тях. Когато услугата е свършена, заклинанието — отзвучало, отгласът от магията затихва, а

животът със скърцане се връща в ръждясалите си скучни рамки, никога вече не си спомня за магьосниците. Хората заживяват жалкото си съществуване, радвайки се на дребнави нещица — нова дреха, нов любовник, нова работа... — а споменът за маговете изчезва из дълбините на плиткото им съзнание.

Едно обаче е интересно: някъде там, в тъмните кътчета на душата, винаги се крие едно палаво пламъче, запалено от очите на магьосника. То тлее непрекъснато и не може да бъде изгасено нито от сребролюбието на скъперника, нито от хиперсексуалността на жената, нито от дребнавостта на еснафа. Когато магът умре, пламъчето изгасва... и тогава хората спират работа, отблъсват любовника, престават да броят жълтиците си, вдигат очи към небето и с поне минутка мълчание се сбогуват с човека, който някога им е помогнал, а в замяна на това е бил забравен на секундата. Щом пламъчето се стопи и топлината му спре да сгрива душата на човека, той се връща към обичайните си занимания.

Но докато магът е жив, това пламъче гори. Гори, колкото да ти напомня към кого можеш да се обърнеш, когато положението изглежда безнаддежно; да ти напомня, че на света/световете съществуват и те — асенизаторите на човешката душа, които единствени са способни да разринат Авгиевите обори на съзнанието; да поддържа вярата ти в магията — нещо нематериално, но много по-чисто и искрено от измамния човешки свят...

Както и да ти напомня, че ако някой ден срещнете Ловец на спомени, НЕПРЕМЕННО трябва да го упътиш към кръчма „Зелената котка“. Тя се открива много лесно... е, ако си маг, разбира се. Вътре в кръчмата винаги може да намериш подслон, ако си бездомен, съвет, ако се колебаеш, и помощ, ако си отчаян. Там винаги те чака старият Рей Макгавърн с яркозелената си писана, която дори през лятото не слиза от камината.

Там винаги е и Тери Сторн. Вечният Човек. Ловецът на спомени.

След като е помогнал на толкова много хора, сега той се нуждае от помощ.

Затова не забравяй — ако някой ден срещнеш друг Ловец на спомени, предай му молбата на Тери.

Защото му дължим поне това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.